

Minister Rozwoju i Technologii

Znak pisma: DLI-III.7620.27.2022.WK.5
Warszawa, 17 listopada 2022 r.

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 2000, z późn. zm.), zwanej dalej „kpa”, oraz art. 5 ust. 3 w zw. z art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 1836, z późn. zm.), zwanej dalej „specustawą gazową”, po rozpatrzeniu odwołania [redacted] od decyzji Wojewody Świętokrzyskiego nr 1/2022 z dnia 30 marca 2022 r., znak: SPN.III.747.5.2022, o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycji w zakresie terminalu, dla zadania Budowa przyłącza gazowego w/c DN300 do PGE Energia Ciepła S.A., Oddział Elektrociepłownia w Kielcach przy ul. Hubalczyków w Kielcach”, na terenie gminy Masłów, miasta Kielce i gminy Miedziana Góra,

utrzymuję w mocy ww. decyzję Wojewody Świętokrzyskiego.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 16 lutego 2022 r., skorygowanym w trakcie prowadzonego postępowania, Polska Spółka Gazownictwa Sp. z o.o. z siedzibą w Tarnowie, zwana dalej „inwestorem”, reprezentowana przez pełnomocnika, wystąpiła do Wojewody Świętokrzyskiego o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu, dla zadania Budowa przyłącza gazowego w/c DN300 do PGE Energia Ciepła S.A., Oddział Elektrociepłownia w Kielcach przy ul. Hubalczyków w Kielcach”, na terenie gminy Masłów, miasta Kielce i gminy Miedziana Góra.

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie ww. wniosku, Wojewoda Świętokrzyski wydał w dniu 30 marca 2022 r. decyzję nr 1/2022, znak: SPN.III.747.5.2022, o ustaleniu lokalizacji przedmiotowej inwestycji, zwanej dalej „decyzją Wojewody Świętokrzyskiego”.

Od decyzji Wojewody Świętokrzyskiego odwołanie, za pośrednictwem organu I instancji, wniosła – [redacted] [pismem z dnia 4 maja 2022 r., nadanym w tym samym dniu w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (t.j. Dz. U. z 2022 r., poz. 896), zwanej dalej „ustawą Prawo pocztowe”].

W odwołaniu (wniesionym w terminie) Skarżąca podniosła zarzuty odnoszące się do decyzji Wojewody Świętokrzyskiego, określiła istotę i zakres żądania będącego przedmiotem odwołania oraz wskazała na dowody uzasadniające to żądanie.

Uwzględniając fakt, iż właściwym w przedmiotowej sprawie – stosownie do treści rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 kwietnia 2022 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rozwoju i Technologii (Dz. U. z 2022 r.

poz. 838) - jest obecnie Minister Rozwoju i Technologii, zwany dalej „Ministrem”, stwierdzono, co następuje.

Kompetencje organu odwoławczego obejmują korygowanie zarówno wad prawnych decyzji organu I instancji, polegających na niewłaściwym zastosowaniu przepisu prawa materialnego, bądź postępowania administracyjnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych. Zgodnie z ogólnie przyjętą zasadą, organy administracji publicznej powinny działać wnikliwie, prowadząc wyczerpujące postępowanie dowodowe w celu uzyskania prawdy obiektywnej, a fakty istotne dla podjęcia rozstrzygnięcia powinny zostać w miarę możliwości bezsprzecznie ustalone. Obowiązek ten wynika z art. 7 *kpa* i art. 77 *kpa*. Dlatego też trafność rozstrzygnięcia w każdym indywidualnym przypadku wymaga szczegółowego zbadania i rozważenia wszelkich argumentów, które stanowiłyby podstawę do przyjęcia określonego stanowiska. Wydając decyzję, organ zobowiązany jest do przestrzegania przepisów *kpa*, a przede wszystkim do podejmowania wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego.

W trakcie przeprowadzonego postępowania odwoławczego *Minister* rozpatrzył ponownie wniosek *inwestora* o wydanie przedmiotowej decyzji, przeanalizował materiał dowodowy zgromadzony przez Wojewodę Świętokrzyskiego, w tym zbadał poprawność postępowania organu I instancji oraz poprawność kończącej to postępowanie decyzji *Wojewody Świętokrzyskiego*, jak również rozpoznał zarzuty podniesione przez skarżącą stronę.

Na wstępie wskazać należy, iż decyzja *Wojewody Świętokrzyskiego* została wydana w oparciu o przepisy *specustawy gazowej*, w brzmieniu po jej nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 20 kwietnia 2021 r. o zmianie ustaw regulujących przygotowanie i realizację kluczowych inwestycji w zakresie strategicznej infrastruktury energetycznej (Dz. U. z 2021 r. poz. 922), która weszła w życie w dniu 27 maja 2021 r.

W związku z powyższym, w niniejszej sprawie zastosowanie znajdują przepisy *specustawy gazowej*, w brzmieniu obowiązującym od dnia 27 maja 2021 r.

Zgodnie z art. 38 pkt 7 *specustawy gazowej*, projektowana inwestycja polegająca na budowie przyłącza gazowego w/c DN300 do PGE Energia Ciepła S.A., Oddział Elektrociepłownia w Kielcach przy ul. Hubalczyków w Kielcach", na terenie gminy Masłów, miasta Kielce i gminy Miedziana Góra, stanowi inwestycję towarzyszącą inwestycjom w zakresie terminalu, realizowaną przez Polską Spółkę Gazownictwa Sp. z o.o. z siedzibą w Tarnowie. Jak przewiduje art. 39 ust. 1 *specustawy gazowej*, do inwestycji towarzyszących stosuje się przepisy rozdziałów 2, 3 i 6 oraz art. 43, z uwzględnieniem ust. 1a i 1b ww. ustawy.

Stosownie do art. 5 ust. 1 w zw. z art. 1 ust. 2 pkt 3 *specustawy gazowej*, z wnioskiem do *Wojewody Świętokrzyskiego* o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu dla omawianego zamierzenia inwestycyjnego wystąpiła ww. spółka, tj. Polska Spółka Gazownictwa Sp. z o.o. z siedzibą w Tarnowie.

Analizując złożony przez *inwestora* wniosek, *Minister* uznał, że zawiera on wszystkie elementy wymagane na podstawie przepisu art. 6 w zw. z art. 39 ust. 1 *specustawy gazowej*.

Następnie, organ odwoławczy poddał kontroli przeprowadzone przez Wojewodę Świętokrzyskiego postępowanie w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji ww. przedsięwzięcia i stwierdził, co następuje.

W ocenie organu II instancji Wojewoda Świętokrzyski prawidłowo poinformował strony o wszczętym postępowaniu, podał jego podstawę prawną, pouczył o możliwości zapoznania się z aktami sprawy, a zatem należycie i wyczerpująco poinformował strony o okolicznościach faktycznych i prawnych, będących przedmiotem postępowania administracyjnego, które mogły mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków.

Wojewoda Świętokrzyski pismem z dnia 4 marca 2022 r., znak: SPN.III.747.5.2022, zawiadomił o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji przedmiotowej inwestycji wnioskodawcę oraz właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem, wysyłając zawiadomienie odpowiednio na adres wskazany we wniosku oraz na adresy wskazane w katastrze nieruchomości. Pozostałe strony postępowania zostały poinformowane o jego wszczęciu w drodze obwieszczeń we właściwych urzędach, a także w prasie o zasięgu ogólnopolskim – wydaniu „Gazety Wyborczej” z dnia 9 marca 2022 r. W przedmiotowym obwieszczeniu i zawiadomieniu organ I instancji poinformował strony o terminie i miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z aktami sprawy.

Uznając, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na wydanie rozstrzygnięcia, Wojewoda Świętokrzyski wydał w dniu 30 marca 2022 r. decyzję nr 1/2022, znak: SPN.III.747.5.2022, o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu dla wnioskowanego zamierzenia inwestycyjnego. Stosownie do art. 34 ust. 1 *specustawy gazowej*, decyzja ta podlega natychmiastowemu wykonaniu.

Zgodnie z art. 10 ust. 2 *specustawy gazowej*, projekt powyższej decyzji został sporządzony przez osobę, o której mowa w art. 5 pkt 4 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym [(t.j. Dz.U. z 2021 r. poz. 1873, z późn. zm.) – obowiązujący w dacie wydania *decyzji Wojewody Świętokrzyskiego*; (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 503) – obecnie].

Kontrolowana *decyzja Wojewody Świętokrzyskiego* czyni zadość wymogom przedstawionym w art. 10 ust. 1 i 2 *specustawy gazowej*, zawiera bowiem wszystkie niezbędne elementy określone w tych przepisach.

W myśl art. 12 ust. 1 *specustawy gazowej*, Wojewoda Świętokrzyski doręczył decyzję o ustaleniu lokalizacji omawianej inwestycji wnioskodawcy oraz zawiadomił o jej wydaniu pozostałe strony w drodze obwieszczenia w Świętokrzyskim Urzędzie Wojewódzkim w Kielcach, Urzędzie Miasta Kielce, Urzędzie Gminy Masłów i Urzędzie Gminy w Miedzianej Górze, w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronach podmiotowych ww. urzędów, a także w prasie o zasięgu ogólnopolskim – wydaniu „Gazety Wyborczej” z dnia 6 kwietnia 2022 r. Właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych *decyzją Wojewody Świętokrzyskiego* organ I instancji poinformował o wydaniu decyzji w drodze zawiadomienia z dnia 30 marca 2022 r., znak: SPN.III.747.5.2022, wysłanego na adresy wskazane w katastrze nieruchomości. W zawiadomieniu oraz w obwieszczeniu zamieszczono, zgodnie z art. 12 ust. 2 *specustawy gazowej*, informację o miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z treścią decyzji.

Po zapoznaniu się ze zgromadzonym materiałem dowodowym organ II instancji stwierdził, iż *decyzja Wojewody Świętokrzyskiego* jest zgodna z prawem, w związku

z czym – działając na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 *kpa* – orzekł o utrzymaniu ww. decyzji w mocy.

Rozpatrując zaś odwołanie [REDAKTOWANE] w pierwszej kolejności wskazać należy, że zarówno Wojewoda Świętokrzyski orzekający w sprawie jako organ I instancji, jak i Minister działający jako organ odwoławczy, pełnią w procesie inwestycyjnym funkcję organów, które będąc właściwe do wydania decyzji w przedmiocie ustalenia lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, nie są jednocześnie uprawnione do wyznaczania i korygowania trasy inwestycji, ani do zmiany proponowanych we wniosku rozwiązań. Niedopuszczalna jest również ocena przez ww. organy racjonalności, czy aspektów ekonomicznych i społecznych koncepcji przedstawionej przez inwestora.

To inwestor we wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu decyduje o przebiegu inwestycji oraz o wielkości terenu niezbędnego dla realizacji inwestycji. Inwestor samodzielnie dokonuje wyboru najbardziej korzystnych rozwiązań lokalizacyjnych. Zarówno wojewoda, jak i organ odwoławczy, mogą działać tylko w granicach tego wniosku i nie mają możliwości ingerowania w lokalizację inwestycji. Ocenie dokonanej przez organy I i II instancji podlega zgodność z prawem planowanego przedsięwzięcia, w szczególności spełnienie warunków zawartych w przepisach specustawy gazowej. Inwestor jest zatem kreatorem miejsca, sposobu i kształtu realizacji inwestycji, natomiast organ orzekający wyznacza dopuszczalne prawem granice tej kreacji, poprzez dokonywanie oceny prawnej, kończącej się aktem władztwa publicznego, zakreślającego te granice (por. wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 19 listopada 2019 r., sygn. akt IV SA/Wa 1496/19, z dnia 31 sierpnia 2018 r., sygn. akt IV SA/Wa 3345/17, z dnia 19 września 2018 r., sygn. akt IV SA/Wa 510/18, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Stanowisko to jest ugruntowane i jednolite w orzecznictwie sądów administracyjnych dotyczących także ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 273), która w istotnym zakresie jest w pełni analogiczna i wzorowana m.in. na *specustawie gazowej* (por. wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 10 października 2018 r., sygn. akt IV SA/Wa 2480/17, z dnia 9 lutego 2018 r., sygn. akt IV SA/Wa 2780/17 i z dnia 7 września 2017 r., sygn. akt IV SA/Wa 1749/17).

Również orzecznictwo sądowoadministracyjne – zapadłe wprawdzie w odniesieniu do regulacji ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2022 r., poz. 176, z późn. zm.), zwanej dalej „*specustawą drogową*”, ale aktualne w pełni w świetle rozwiązań przyjętych w *specustawie gazowej* wzorowanych m.in. na tej ustawie – nie pozostawia co do ww. zagadnienia jakichkolwiek wątpliwości (vide: wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 13 września 2017 r., sygn. akt II OSK 1705/17, z dnia 8 czerwca 2017 r., sygn. akt II OSK 2572/15, z dnia 19 lipca 2016 r., sygn. akt II OSK 1373/16, z dnia 25 maja 2016 r., sygn. akt II OSK 524/16, z dnia 1 marca 2016 r., sygn. akt II OSK 2334/15, z dnia 1 kwietnia 2015 r., sygn. akt II OSK 106/15, z dnia 24 lutego 2015 r., sygn. akt II OSK 3221/14, z dnia 2 kwietnia 2014 r., sygn. akt II OSK 2621/12, z dnia 28 lutego 2014 r., sygn. akt II OSK 93/14, z dnia 26 lipca 2013 r., sygn. akt II OSK 762/13, z dnia 17 kwietnia 2013 r., sygn. akt II OSK 432/13, z dnia 18 listopada 2010 r., sygn. akt II OSK 1968/10, z dnia 20 stycznia 2010 r., sygn. akt II OSK 2416/10, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Z powyższego wynika, że decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu oraz inwestycji towarzyszących nie ma charakteru uznaniowego i w razie spełnienia przez inwestora wymagań określonych w przepisach *specustawy gazowej* organ jest zobligowany ustalić lokalizację inwestycji w wersji zgodnej z wnioskiem inwestora.

Wobec powyższego, pismem z dnia 7 lipca 2022 r., znak: DLI-III.7620.27.2022.WK.1, organ odwoławczy wezwał *inwestora* do wypowiedzenia się w sprawie zagadnień dotyczących lokalizacji przedmiotowej inwestycji, poruszonych przez ██████████ we wniesionym odwołaniu od *decyzji Wojewody Świętokrzyskiego*.

Pismem z dnia 20 lipca 2022 r., znak: MP-MOSTY/458/P/DM/16/21-8/1005, *inwestor* odniósł się do uwag Skarżącej.

Powyższe stanowisko *inwestora* organ odwoławczy, działając w oparciu o art. 9 *kpa*, przesłał Skarżącej przy piśmie z dnia 16 sierpnia 2022 r., znak: DLI-III.7620.27.2022.WK.2, zawiadamiając o prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, a także o możliwości zapoznania się z aktami sprawy. Skarżąca nie skorzystała jednak z powyższego uprawnienia.

Po uzyskaniu stanowiska *inwestora* oraz przeanalizowaniu zarzutów Skarżącej, *Minister* stwierdził, co następuje.

Strona skarżąca w treści odwołania z dnia 4 maja 2022 r. podniosła zarzuty m.in. w przedmiocie naruszenia przepisów wynikających z Konstytucji RP oraz art. 140 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks Cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740, z późn. zm.), zwanej dalej „*kc*”, w szczególności – zdaniem Skarżącej – jej uprawnień właścicielskich do nieruchomości oznaczonej jako działka nr 2002/9, z obrębu 0007 m. Kielce, na dotychczasowych warunkach oraz zgodnie ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem. Skarżąca zarzuciła także *decyzji Wojewody Świętokrzyskiego* naruszenie art. 7 *kpa*, poprzez nieuwzględnienie interesu społecznego i słusznego interesu obywateli w zaskarżonej decyzji oraz pominięcie jej sprzeciwu względem planowanej inwestycji w zakresie terminalu. W przedmiotowym odwołaniu od *decyzji Wojewody Świętokrzyskiego* strona skarżąca wskazała, iż korzystanie z ww. działki uniemożliwi w przyszłości jej wykorzystanie dla celów budowlanych oraz sprawi, że ww. nieruchomość stanie się bezwartościowa. Skarżąca podkreśliła także, iż działka nr 2002/9 stanowi jej zabezpieczenie finansowe w związku z chorobą jej niepełnosprawnego syna.

Wobec powyższego na wstępie podkreślenia wymaga, iż brak zgody Skarżącej na lokalizację przedmiotowej inwestycji na działce stanowiącej jej własność, w koncepcji przyjętej przez *inwestora* i zatwierdzonej w *decyzji Wojewody Świętokrzyskiego*, nie stanowi o wadliwości zaskarżonej decyzji, gdyż przepisy obowiązującego prawa, w tym przepisy *specustawy gazowej*, nie uzależniają wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu na danej nieruchomości od wyrażenia na to zgody podmiotu będącego właścicielem bądź użytkownikiem wieczystym tejże nieruchomości.

W niniejszej sprawie nieruchomość Skarżącej została wymieniona w pkt 1, na str. 2 zaskarżonej decyzji, dotyczącym: „Określenia granic terenu objętego inwestycją w zakresie terminalu”. Ponadto, działka Skarżącej – nr 2002/9, z obrębu 0007 m. Kielce, została również objęta ograniczeniem w korzystaniu z art. 24 *specustawy gazowej*,

co zostało wskazane w tabeli w pkt 1.3 pod numerem 26, na str. 4 oraz w pkt 8 i 9 na str. 12-13 *decyzji Wojewody Świętokrzyskiego*.

Jak wynika z treści art. 24 ust. 1 *specustawy gazowej*, ustawodawca umożliwił organowi wydającemu decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu wprowadzenie ograniczenia prawa własności nieruchomości określonych w art. 10 ust. 1 pkt 8 *specustawy gazowej* poprzez określenie sposobu korzystania z tych nieruchomości przez udzielenie zezwolenia w szczególności na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do założenia, przeprowadzenia oraz korzystania z tych przewodów i urządzeń. Jednocześnie wskazano cel, dla którego wprowadza się takie ograniczenie – zapewnienie prawa do wejścia na teren nieruchomości dla prowadzenia na nich budowy inwestycji w zakresie terminalu, a także prac związanych z rozbiórką, przebudową, zmianą sposobu użytkowania, utrzymaniem, eksploatacją, użytkowaniem, remontami oraz usuwaniem awarii. W myśl art. 24 ust. 1b *specustawy gazowej*, na wniosek inwestora ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, o którym mowa w ust. 1, może nastąpić na czas określony.

Takie ograniczenie jest nazywane w doktrynie prawa służebnością publiczną (por. M. Gdesz, A. Milicka-Stojek, C. Kowalczyk, D. Konieczny: „Aspekty prawne i ekonomiczne administracyjnego ograniczenia korzystania z nieruchomości – służebność publiczna i odszkodowania”, wyd. Instytut Infrastruktury Liniowej, Olsztyn 2016).

Autorzy powołanej publikacji zwrócili m.in. uwagę, że konstrukcja prawna służebności publicznej staje się coraz ważniejszym publicznoprawnym instrumentem kształtowania treści prawa własności w rozumieniu art. 140 *kc*. Służebność publiczna jest ustanawiana w interesie publicznym, które to pojęcie w polskim systemie prawnym zostało na poziomie ustawowym zdefiniowane w art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2021 r. poz. 1899, z późn. zm.), zwanej dalej „*ugn*”, jako cele publiczne. Podstawowym elementem służebności publicznej jest ograniczenie prawa własności właśnie w drodze aktu administracyjnego (decyzji administracyjnej). Decyzja administracyjna o ograniczeniu narzuca określoną treść służebności publicznej każdoczesnemu właścicielowi nieruchomości. Innymi słowy jest regulowana „pozycja rzeczy”, a nie osoby. Decyzja taka wiąże każdoczesnego właściciela tak długo, jak nie zostanie wyeliminowana z obrotu prawnego. Nie wywołuje ona jednak skutków w sferze prawa cywilnego. Akt ten nakłada na adresata (każdoczesnego właściciela) obowiązek znoszenia określonej ingerencji. Służebność publiczna kształtuje treść prawa własności w ramach kompetencji regulacyjnej – narzucając właścicielowi obowiązek określonego zachowania (znoszenia ingerencji). Jej istotą jest właśnie ograniczenie uprawnień właścicielskich i narzucenie publicznego współkorzystania z nieruchomości w interesie publicznym.

Należy przy tym zauważyć, iż w omawianym przypadku nie stosuje się procedury uzyskiwania zgody właściciela nieruchomości na ograniczenie w korzystaniu. Zauważyć bowiem należy, że art. 10 ust. 1 pkt 8 w zw. z art. 24 *specustawy gazowej* stanowi normę szczególną wobec art. 124 ust. 1 i ust. 3 *ugn* i okoliczność określenia ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości i prowadzenia robót może być w tym przypadku oparta tylko na ww. przepisach *specustawy gazowej*. W tym przypadku wyłączony jest obowiązek prowadzenia rokowań między właścicielem nieruchomości a inwestorem co do przeprowadzenia takich robót. Wszystkie działania w ramach lokalizacji inwestycji

gazowej dokonywane są w oparciu o władztwo administracyjne, a *specustawa gazowa* nie przewiduje w tej materii konsultacji lub uzyskania zezwoleń właścicieli nieruchomości objętych zakresem inwestycji.

Regulacje *specustawy gazowej* nie wymagają, aby wnioskodawca był właścicielem lub użytkownikiem wieczystym nieruchomości, na których ma być realizowana inwestycja towarzysząca inwestycji w zakresie terminalu (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 19 listopada 2019 r., sygn. akt IV SA/Wa 1496/19, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Wskazać bowiem należy, iż *specustawa gazowa*, w oparciu o której przepisy wydano zaskarżoną *decyzję Wojewody Świętokrzyskiego*, jest aktem prawnym szczególnym, przewidującym uproszczoną (przyśpieszoną) procedurę przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie terminalu oraz inwestycji towarzyszących.

Inwestycje tego rodzaju zostały zaliczone w art. 4 *specustawy gazowej* do celów publicznych w rozumieniu *ugn.* Ustawodawca uchwalając szczególne przepisy *specustawy gazowej* zdecydował, iż inwestycje w zakresie terminalu oraz inwestycje towarzyszące będą korzystały z priorytetowej, przyspieszonej ścieżki pozyskiwania decyzji i zezwoleń niezbędnych do realizacji tych przedsięwzięć. Pośród celów regulacji *specustawy gazowej* wymienić można ograniczenie ilości pozwoleń niezbędnych do rozpoczęcia inwestycji oraz skrócenie czasu trwania procedur niezbędnych do uzyskania wymaganych decyzji. Z analizy uzasadnienia projektu *specustawy gazowej* wyraźnie wynika dążenie twórców tego aktu prawnego do przyspieszenia i usprawnienia postępowania w przedmiocie lokalizacji oraz realizacji inwestycji w zakresie terminalu oraz inwestycji towarzyszących (zob. uzasadnienie projektu *specustawy gazowej*, <http://www.sejm.gov.pl>).

Powyższymi okolicznościami należy uzasadniać z jednej strony znaczne zwiększenie uprawnień inwestora, natomiast z drugiej zdecydowane ograniczenie uprawnień właścicieli nieruchomości znajdujących się w obszarze inwestycji.

Rolą orzekających w sprawie organów jest natomiast sprawdzenie kompletności wniosku inwestora w świetle wymogów ustawowych oraz czy koncepcja składającego wniosek mieści się w granicach wyznaczonych przez prawo. Tylko w przypadku stwierdzenia przez organy, że kształt inwestycji w wersji zgłoszonej we wniosku narusza określony przepis prawa, zobowiązuje te organy do odmowy ustalenia lokalizacji inwestycji w wersji wnioskowanej przez inwestora. W niniejszej sprawie, w zakresie interesu prawnego strony skarżącej, po dokonaniu kontroli *decyzji Wojewody Świętokrzyskiego*, organ odwoławczy nie dopatrył się żadnych uchybień, które stanowiłyby o konieczności wyeliminowania jej z obrotu prawnego. W ocenie *Ministra*, projektowane przedsięwzięcie, w kształcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, jest zgodne z przepisami prawa powszechnie obowiązującego, co obligowało organ I instancji do ustalenia lokalizacji przedmiotowej inwestycji w drodze zaskarżonej decyzji.

Jak już wyżej wskazano, działka nr 2002/9, z obrębu 0007 m. Kielce, stanowiąca własność [REDAKTOWANA] została wskazana w tabeli w pkt 1.3., na str. 2-4 *decyzji Wojewody Świętokrzyskiego*, zawierającej oznaczenie nieruchomości podlegających ograniczeniu w korzystaniu. Ponadto, wskazano, że ww. ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości następuje:

- na czas określony, tj. od dnia wydania niniejszej decyzji do dnia 31 grudnia 2023 r., w zakresie określonym na załączniku nr 2 do decyzji szrafurą koloru błękitnego – opisaną jako „proj. pas montażowy dla przyłącza gazowego DN300”;
- bezterminowo w zakresie określonym na załączniku nr 2 do decyzji szrafurą koloru czerwonego – opisaną jako „proj. strefa kontrolowana przyłącza gazowego DN300”.

Wskazać zatem należy, iż działka nr 2002/9, z obrębu 0007 m. Kielce, została objęta regulacją art. 24 ust. 1 *specustawy gazowej* oraz art. 24 ust. 1b *specustawy gazowej* – jako nieruchomość, co do której ograniczenie w korzystaniu nastąpi na czas oznaczony oraz bezterminowo.

W piśmie z dnia 20 lipca 2022 r., znak: MP-MOSTY/458/P/DM/16/21-8/1005, inwestor, uzasadniając konieczność takiego, a nie innego zajęcia nieruchomości Skarżącej wyjaśnił m.in., że podczas wyznaczania trasy projektowanego przyłącza gazociągu projektant, pomimo iż nie musiał analizować i stosować się do zapisów obowiązujących miejscowych planów zagospodarowania terenu, chcąc nie ograniczać możliwość wykorzystania nieruchomości przez właścicielkę umieścić gazociąg w terenie do tego zarezerwowanym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Przedmiotowe działanie potwierdza, iż projektant działał w ogólnym interesie społecznym. W ww. piśmie inwestor zaznaczył, że działka nr 2002/9, z obrębu 0007 m. Kielce, stanowiąca własność Skarżącej, na mocy zmiany nr 21 w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego miasta Kielce, uchwalonej Uchwałą Nr XVII/303/2003 Rady Miejskiej w Kielcach z dnia 22 października 2003 r., w § 5 Rozdziału 2 Ustalenia szczegółowe, spisany w ww. Uchwale Nr XVII/303/2003 Rady Miejskiej w Kielcach z dnia 22 października 2003 r., w której ustalone zostały określone zakazy, tj. m.in. zakaz wznoszenia obiektów budowlanych niezwiązanych z przeznaczeniem terenu, zakaz sadzenia drzew i krzewów w strefach kontrolowanych, czy też zakaz wznoszenia stałych i tymczasowych ogrodzeń. Jak zatem wynika z ww. dokumentu, niezależnie od planowanej budowy przyłącza gazociągu wysokiego ciśnienia DN300 [REDAKTOWANE] nie mogłaby na części działki oznaczonej symbolem Z.G. zabudować innych obiektów budowlanych niż sieci techniczne powszechnego użytku.

Jednocześnie, biorąc pod uwagę argumenty Skarżącej o braku możliwości w przyszłości wykorzystania ww. działki nr 2002/9 na cele budowlane, jak i utraty jej wartości w związku z realizacją przedmiotowej inwestycji, wyraźnie zaznaczyć trzeba, że tego typu kwestie nie stanowią przedmiotu rozważań organu orzekającego o lokalizacji inwestycji gazowej. Jak już zaznaczono, obowiązkiem organu administracji jest jedynie ocena wniosku inwestora pod względem jego zgodności z prawem powszechnie obowiązującym, nie zaś następstw, jakie inwestycja wywoła wobec nieruchomości nią objętych. Zauważyć przy tym trzeba, że z samej istoty przedsięwzięcia w zakresie gazociągu, będącego inwestycją liniową, wynika ingerencja w prawa przysługujące innym podmiotom w stosunku do nieruchomości objętych planowaną inwestycją. Z omawianej ingerencji wynikać mogą z kolei inne utrudnienia dla podmiotów dotychczas wykorzystujących daną nieruchomość w określony sposób. Nie oznacza to jednak, że taka decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu jest wadliwa.

W opinii organu odwoławczego, całokształt okoliczności niniejszej sprawy dowodzi, iż ograniczenie w korzystaniu z ww. działki Skarżącej jest w niniejszej sprawie uzasadnione i niezbędne dla realizacji przedmiotowej inwestycji towarzyszącej

inwestycjom w zakresie terminalu. Po szczegółowej analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego *Minister* doszedł do przekonania, że przebieg ww. inwestycji w zakresie interesu prawnego Skarżącej został wytyczony optymalnie, a zaskarżona decyzja nie przewiduje rozwiązań, które wprowadzają nadmierną, a w szczególności nieuzasadnioną ingerencję w przysługujące Skarżącej prawo własności nieruchomości.

Nie wydaje się możliwe zaprojektowanie inwestycji w zakresie terminalu o takim przebiegu, który nie wzbudzałby sprzeciwu przynajmniej części właścicieli nieruchomości objętych inwestycją. Sprzeciw taki wydaje się być oczywiście naturalnym odruchem ochrony sposobu wykonywania własności nieruchomości przez jej właściciela, jednakże rozwój urbanizacyjny skutkuje zwiększającym się ograniczaniem indywidualnych praw właścicielskich na rzecz konieczności rozwoju infrastruktury o publicznej lub społecznej użyteczności w ramach społecznej funkcji prawa własności. W takich okolicznościach inwestor zawsze będzie narażony na wywołanie lokalnego konfliktu społecznego, ponieważ to on samodzielnie dokonuje wyboru najbardziej korzystnych rozwiązań lokalizacyjnych, a następnie techniczno-wykonawczych, mając na uwadze spowodowanie jak najmniejszych uciążliwości dla właścicieli nieruchomości.

Ustalenie lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, zwłaszcza na obszarach zurbanizowanych, w wielu wypadkach musi uwzględniać sprzeczne interesy, z jednej strony inwestora, a z drugiej strony osób, których prawa lub interesy mogą być zagrożone lub naruszone w związku z realizacją takiej inwestycji. Granice tych praw i interesów określają przepisy *specustawy gazowej* oraz innych aktów prawnych wydanych na podstawie i w wykonaniu przepisów tego prawa lub przepisów wydanych dla ochrony środowiska. Poza tymi granicami, a zatem poza ochroną prawną wynikającą z norm prawa pozytywnego, pozostają natomiast protesty obywateli wyrażające ich osobiste zapatrywania, oczekiwania, postulaty i życzenia co do określonej polityki planowania przestrzennego, wzajemnych relacji między planowanymi lub realizowanymi inwestycjami. Nieuwzględnienie ich nie może jednak stanowić podstawy kwestionowania legalności ustalenia lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu.

Realizacja inwestycji w zakresie terminalu stwarza określone uciążliwości dla właścicieli nieruchomości objętych jej zakresem. Ocena decyzji w aspekcie poszanowania uzasadnionych interesów osób trzecich wymaga uwzględnienia, że inwestor – występując o ustalenie lokalizacji sieci gazowej na danej nieruchomości – działa w interesie publicznym, który ma prymat nad interesem prawnym jednostki, o ile nie narusza tego interesu prawnego w sposób niezgodny z prawem, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Lokalizacja inwestycji w zakresie budowy gazociągu z samej istoty tego przedsięwzięcia zawsze stanowi ingerencję w prawo własności. Dla decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji dotychczasowe przeznaczenie nieruchomości należącej do strony skarżącej pozostaje bez znaczenia i nie podważa prawidłowości decyzji. Może mieć jednak znaczenie dla ewentualnego roszczenia odszkodowawczego przysługującego zgodnie z art. 124 ust. 5 *ugn*. Według bowiem art. 24 ust. 1 *specustawy gazowej*, przepisy art. 124 ust. 4-7 *ugn* stosuje się odpowiednio, z uwzględnieniem przepisów ww. ustawy (por. wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 30 sierpnia 2019 r., sygn. akt IV SA/Wa 1477/19, i z dnia 31 sierpnia 2018 r., sygn. akt IV SA/Wa 3345/17, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

W związku z powyższym, w pierwszej kolejności warto wyjaśnić, iż zgodnie z art. 124 ust. 4 *ugn*, na osobie lub jednostce organizacyjnej występującej o zezwolenie ciąży obowiązek przywrócenia nieruchomości do stanu poprzedniego, niezwłocznie

po założeniu lub przeprowadzeniu ciągów, przewodów i urządzeń, o których mowa w ust. 1. Jeżeli przywrócenie nieruchomości do stanu poprzedniego jest niemożliwe albo powoduje nadmierne trudności lub koszty, stosuje się odpowiednio przepis art. 128 ust. 4 *ugn*. Z tej regulacji wynika jednoznacznie, iż odszkodowanie może być przyznane dopiero po zakończeniu na nieruchomości prac, związanych z realizacją inwestycji i przysługuje ono jedynie wówczas, gdy przywrócenie nieruchomości do stanu poprzedniego jest niemożliwe albo powoduje nadmierne trudności lub koszty.

Odszkodowanie, o którym mowa w art. 124 ust. 4 w zw. z art. 128 ust. 4 *ugn*, jest odszkodowaniem za szkody wynikające z ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości, a więc w istocie za ograniczenia prawa do nieruchomości. Odszkodowanie jest jednak należne tylko po wykazaniu zaistnienia szkody, a nie samej potencjalności jej zaistnienia. Szkada stanowi różnicę między stanem nieruchomości (jej części składowych, lub praw z nią związanych) przed rozpoczęciem działań inwestycyjnych w zakresie budowy urządzeń infrastruktury technicznej, a stanem po ich wybudowaniu.

Jednakże kwestie związane z ustaleniem wysokości i wypłatą odszkodowań, mimo iż w pewnym stopniu są związane z decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu, stanowią oddzielne byty, podlegające odrębnym trybom zaskarżenia.

Wysokość odszkodowania jest przedmiotem odrębnego postępowania administracyjnego prowadzonego przez Wojewodę na podstawie przepisów *specustawy gazowej* oraz odpowiednich przepisów *ugn*. Podstawą wypłaty odszkodowań są decyzje administracyjne wydawane po uzyskaniu przez organ opinii rzeczoznawców majątkowych. Kwestia dotycząca wypłaty odszkodowania, jak również ustalenie jego wysokości, może nastąpić ewentualnie po zrealizowaniu inwestycji. Wobec powyższego, szeroko rozumiane kwestie odszkodowawcze za ustanowienie służebności publicznej, na podstawie ww. art. 24 ust. 1 *specustawy gazowej*, nie są przedmiotem decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu.

Pomimo zatem ingerencji w prawo własności, dochodzi do równoważenia strat i szkód związanych z planowaną inwestycją, co w konsekwencji nie narusza proporcji między interesem publicznym, a ingerencją w sferę praw i wolności, które na mocy ustawy są rekompensowane stosownym odszkodowaniem.

Natomiast ustawodawca wyraźnie przesądził, że właściwym instrumentem prawnym, służącym ochronie właściciela gruntu, zajętego jedynie częściowo na potrzeby inwestycji, jest możliwość żądania wykupu przez inwestora całości nieruchomości na zasadach przewidzianych w art. 124 ust. 5 *ugn*, gdyby zachodziła rzeczywista przeszkoda w dalszym prawidłowym korzystaniu z nieruchomości w sposób dotychczasowy albo w sposób zgodny z jej dotychczasowym przeznaczeniem.

Przepis art. 124 ust. 5 *ugn* przyznaje właścicielowi albo użytkownikowi wieczystemu nieruchomości prawo żądania nabycia od niego w drodze umowy własności lub prawa użytkownika wieczystego, jeżeli założenie lub przeprowadzenie ciągów, przewodów i urządzeń uniemożliwia właścicielowi albo użytkownikowi wieczystemu dalsze prawidłowe korzystanie z nieruchomości w sposób dotychczasowy albo w sposób zgodny z jej dotychczasowym przeznaczeniem. Sprawy te należą do właściwości sądów powszechnych (por. postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 czerwca 1998 r., sygn. akt II SA/Ka 921/98, CBOSA). Roszczenie o wykup

nieruchomości, w sytuacji uregulowanej ww. przepisem następuje w drodze umowy, a nie w drodze decyzji administracyjnej. W sytuacji więc, gdy nie doszło do zawarcia umowy zainteresowany może wystąpić do sądu powszechnego z roszczeniem o wydanie wyroku zastępującego oświadczenie woli (por. ww. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 30 sierpnia 2019 r., sygn. akt IV SA/Wa 1477/19).

Jak wskazuje się w doktrynie: „Z pewnością roszczenie [wynikające z 124 ust. 5 *ugn*] może powstać dopiero po fizycznym posadowieniu urządzeń w przestrzeni nieruchomości. Treść planu miejscowego lub decyzji o ustaleniu lokalizacji przed fizycznym wkroczeniem na nieruchomości nie spowoduje powstania tego roszczenia” (G. Matusik: Komentarz do art. 124 *ugn* [w:] Kalus S. (red.), Bieniek G., Gdesz M., Matusik G., Mzyk E., Ustawa o gospodarce nieruchomościami. Komentarz, LexisNexis, 2012, Lex/el.).

Uzasadnienie ww. zarzutów zawarte w odwołaniu wskazuje, iż podniesienie przez skarżącą stronę ww. zarzutów, jest w rzeczywistości wyrazem niezadowolenia z zasad i reguł odnoszących się do zasad lokalizacji inwestycji przewidzianych w *specustawie gazowej*. Mając to na uwadze, zauważyć należy, iż organy administracji nie są uprawnione do oceny zgodności stosowanego przepisu prawa z zasadami społecznymi i Konstytucją RP. Zgodnie z art. 6 *kpa*, organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa. Wydając zaskarżoną decyzję organ kierował się treścią przepisów prawa materialnego (*specustawy gazowej*), mających w sprawie zastosowanie. Minister nie jest organem właściwym do oceny zgodności z prawem tego aktu prawnego. Organem władzy sądowniczej, powołanym do badania zgodności z Konstytucją RP aktów normatywnych i umów międzynarodowych oraz wykonywania zadań określonych w Konstytucji jest Trybunał Konstytucyjny.

Wbrew stanowisku Skarżącej ograniczenie jej prawa własności nastąpiło z poszanowaniem norm konstytucyjnych. Nie ulega wątpliwości, z obiektywnych względów, że realizacja terminalu regazyfikacji gazu ziemnego w Świnoujściu z inwestycjami towarzyszącymi stanowi ważne ze względu na bezpieczeństwo państwa oraz interes ogólnospołeczny zadanie wykonywane na podstawie szczególnej ustawy (por. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 14 listopada 2012 r., sygn. akt II OSK 2295/12, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Jak już to zostało wskazane powyżej w uzasadnieniu niniejszej decyzji, ustawodawca uchwalając szczególne przepisy *specustawy gazowej* zdecydował, iż inwestycje w zakresie terminalu oraz inwestycje towarzyszące będą korzystały z priorytetowej, przyspieszonej ścieżki pozyskiwania decyzji i zezwoleń niezbędnych do realizacji tych przedsięwzięć. Nie wymaga bowiem dowodzenia, iż zapewnienie szeroko rozumianego bezpieczeństwa energetycznego państwa stanowi nadal priorytetowe zadanie władz publicznych. Takie postrzeganie interesu publicznego od dawna stosowane jest w orzecznictwie europejskim. W orzeczeniu z 10 października 1979 r. w sprawie "Rassemblement Jurassien" przeciwko Szwajcarii, Europejski Trybunał Praw Człowieka podkreślił, że zwrot "konieczne w demokratycznym społeczeństwie" oznacza, iż ingerencja odpowiada "naglącej potrzebie społecznej" (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 30 sierpnia 2019 r., sygn. akt IV SA/Wa 1477/19, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Stworzenie szczególnej procedury pozwalającej na lokalizację inwestycji towarzyszącej inwestycji w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego, było zatem rozwiązaniem proporcjonalnym do zamierzonego przez ustawodawcę celu,

w pełni legitymowanego w demokratycznym państwie prawa. Skoro nie stanowi naruszenia praw obywateli uchwalenie ustaw zawierających takie wyjątkowe, surowe regulacje, to nie można twierdzić, że stosowanie ich przez organy administracji zgodnie z ich brzmieniem prowadzi do naruszenia prawa.

Własność nieruchomości Skarżącej została ograniczona na realizację celu publicznego – w sposób i na zasadach określonych w *specustawie gazowej*. W ocenie *Ministra* ograniczenie prawa własności Skarżącej nastąpiło w zakresie, w jakim nie narusza istoty prawa własności. W rozpoznawanej sprawie interes ogólny (publiczny) jest na tyle ważny i znaczący, że bezwzględnie wymaga ograniczenia uprawnień indywidualnych podmiotów i powoduje konieczność przedłożenia w tym konkretnym wypadku interesu publicznego nad indywidualny, bowiem w interesie publicznym leży ograniczenie, chronionego przez Konstytucję RP prawa własności.

Podsumowując powyższe ustalenia, nie sposób uznać – jak stwierdziła Skarżąca – aby Wojewoda Świętokrzyski w zakresie jej interesu prawnego dopuścić się naruszenia art. 7 *kpa*, poprzez nieuwzględnienie słusznego interesu stron oraz pominięcie jej stanowiska względem planowanej inwestycji w zakresie terminalu. Skoro bowiem we wniosku *inwestora* działka należąca do Skarżącej została wymieniona jako taka, wobec której decyzja lokalizacyjna ma wywołać skutki określone w przepisie art. 24 ust. 1 i ust. 1b *specustawy gazowej*, to organ orzekający w sprawie, działając m.in. w myśl zasady praworządności wyrażonej w art. 6 *kpa* - zgodnie z którą organy winny działać na podstawie przepisów prawa i w oparciu o zgromadzone dowody, a nie w oparciu o przekonanie stron postępowania o istnieniu nieprawidłowości – obowiązany był do uwzględnienia wniosku *inwestora* i wydania przedmiotowej decyzji, wywołującej określone skutki w odniesieniu do działki Skarżącej. Jednocześnie zauważenia wymaga, iż – w ocenie *Ministra* – postępowanie pierwszoinstancyjne w zakresie interesu prawnego Skarżącej przeprowadzone zostało z zachowaniem zasady prawdy obiektywnej wyrażonej w art. 7 *kpa*.

Za chybiony również należy uznać zarzut Skarżącej dotyczący pominięcia stanowiska Skarżącej, w tym jej wniosków o zmianę przebiegu inwestycji, na co Skarżąca wskazywała w trakcie prowadzonej korespondencji z *inwestorem*. Należy podkreślić, że rozmowy prowadzone pomiędzy *inwestorem* a właścicielami działek nie są elementem postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, a zatem nie podlegają weryfikacji przez organy właściwe w sprawie wydania ww. decyzji. Organ administracji publicznej prowadzi bowiem postępowanie w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu na podstawie złożonego przez *inwestora* wniosku (wraz z niezbędnymi załącznikami), a tym samym oceniają przebieg i kształt inwestycji przedstawiony we wniosku i załączonej do niego dokumentacji projektowej. Poza oceną organów pozostają inne, np. wcześniejsze, koncepcje planowanej inwestycji.

Podkreślić ponownie należy, że to *inwestor*, jako podmiot wyspecjalizowany w danej dziedzinie, posiadający odpowiednią wiedzę, decyduje o kształcie inwestycji i przyjętych rozwiązaniach technicznych. Niedopuszczalne jest dokonywanie przez organ administracji właściwy w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu oceny racjonalności, czy słuszności koncepcji przedstawionej przez *inwestora*, bowiem miałyby ona charakter pozaprawny. Organ administracji bada jedynie legalność inwestycji będącej przedmiotem wniosku *inwestora*. Tylko bowiem stwierdzenie przez organ, iż kształt inwestycji w wersji zgłoszonej we wniosku narusza normę wynikającą z określonych przepisów prawa, zobowiązuje ten organ do wydania decyzji odmawiającej ustalenia lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu. Jeśli nie

występuje taka sytuacja, organ jest zobligowany wydać decyzję o ustaleniu lokalizacji ww. inwestycji.

Wojewoda Świętokrzyski, w zakresie interesu prawnego strony skarżącej, przeprowadził kontrolowane postępowanie w sposób zgodny z wymogami *kpa*, o czym świadczą ustalenia dokonane w całości materiału dowodowego (art. 80 *kpa*), zgromadzonego i zbadanego w sposób wyczerpujący (art. 77 § 1 *kpa*), a więc przy podjęciu wszystkich kroków niezbędnych dla dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, jako warunku niezbędnego do wydania decyzji o przekonującej treści (art. 7 *kpa*). Ponadto, organ wojewódzki prowadził postępowanie, kierując się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania (art. 8 *kpa*).

Dotychczasowe ustalenia pozwalają zatem stwierdzić, iż decyzja Wojewody Świętokrzyskiego została wydana z poszanowaniem zarówno przepisów *specustawy gazowej*, jak i *kpa*.

Zaznaczenia wymaga, że podjęcie przez organ rozstrzygnięcia odmiennego od oczekiwanego przez strony skarżące w sytuacji, gdy organ prawidłowo zebrał materiał dowodowy, a ocena tego materiału jest logiczna, nie przekroczył zasady swobodnej oceny dowodów oraz wskazał prawidłową podstawę prawną, nie oznacza niezgodności zaskarżonego rozstrzygnięcia z prawem. Strony mają natomiast prawo do własnego subiektywnego przekonania o zasadności wniesionego środka zaskarżenia, zaś przekonanie to nie musi mieć odzwierciedlenia w obowiązujących przepisach prawnych i ich wykładni (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 26 września 2012 r., sygn. akt I SA/Łd 961/12).

Podsumowując, organ odwoławczy uznał, że przebieg planowanej inwestycji został ustalony prawidłowo. Organ uznał argumentację przemawiającą za ustaloną lokalizacją, którą przedstawił inwestor w załączonej do wniosku dokumentacji. Stwierdzić należy także, że zarówno wniosek inwestora, postępowanie przeprowadzone przez organ I instancji, jak i zaskarżona decyzja Wojewody Świętokrzyskiego nie naruszają prawa, a wniesione zarzuty nie zasługują na uwzględnienie, wobec czego orzeczono jak w rozstrzygnięciu.

Niniejsza decyzja jest ostateczna.

Na podstawie art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r., poz. 329, z późn. zm.), zwanej dalej „*ppsa*”, na decyzję przysługuje prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Ministra Rozwoju i Technologii, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji.

Jednocześnie informuję, że do skargi należy załączyć dowód uiszczenia wpisu od wniesienia skargi w kwocie 500 zł, płatnego w kasie sądu lub na rachunek bankowy sądu wskazany w publikatorze teleinformatycznym – Biuletynie Informacji Publicznej sądu (<http://bip.warszawa.wsa.gov.pl>). Strony mogą ubiegać się o przyznanie prawa pomocy, polegającego na zwolnieniu z kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata lub radcy prawnego. Szczegółowe zasady dotyczące przyznawania prawa pomocy uregulowane są w art. 243-262 *ppsa*.

MINISTER ROZWOJU I TECHNOLOGII

z up.

Marta Maikowska

ZASTĘPCA DYREKTORA

DEPARTAMENTU LOKALIZACJI INWESTYCJI

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

